

Εορτάζει “Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ”

/ [Βίοι Αγίων](#)

Κατά την 4η Νοεμβρίου 2019, τιμούμε τη μνήμη εκείνου, τον οποίον ο ίδιος ο λαός ονομάσε: “Ο ΠΑΤΕΡΑΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ”.

Ακολουθεί συνοπτικά ο βίος του Αγίου Βασιλέως Ιωάννου του Βατάτζη, δια χειρός του Αγίου Νικοδήμου του Αγιορείτου:

04/11 – Ιωάννου του Βατάτζη βασιλέως. Ο Άγιος και ευσεβέστατος βασιλεύς Ιωάννης δούξ ο Βατάτζης και ελεήμων, ο εν Μαγνησία, εν ειρήνη τελειούται.

**+ Κάτω βασιλεύς ὦν το πρὶν στεφηφόρε,
Ἄνω Βασιλεύς νυν εδείχθης, ὦ κλέους!**

Οὗτος ὁ φιλόχριστος βασιλεύς Ἰωάννης, πατρίδα μὲν εἶχε τὴν μεγαλόπολιν Ἀδριανούπολιν, προγόνους δὲ, τοὺς πρώτους τῆς βασιλικῆς συγκλήτου. Ὁ γὰρ πάππος αὐτοῦ Κωνσταντῖνος, ὁ Βατάτζης λεγόμενος, ἦτον στρατοπεδάρχης τοῦ βασιλέως Μανουήλ τοῦ Κομνηνοῦ, ἐν ἔτει ,αρμγ´ [1143]. Ἀφ’ οὗ δὲ ἀπέθανον οἱ γονεῖς τοῦ βασιλέως τούτου, ἔμεινε πολὺς πλοῦτος εἰς αὐτόν, τὸν ὁποῖον διεμοίρασεν εἰς πτωχοὺς, καὶ ἐξώδευσεν εἰς ἀφιερώματα θείων Ναῶν καὶ Ἐκκλησιῶν. Ἐπειτα ἐπήγεν εἰς τὸ ἐν Βιθυνία Νύμφαιον, ὁποῦ τότε ἦτον τὸ παλάτιον καὶ ἡ καθέδρα τῶν βασιλέων τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἐκεῖ δὲ εὐρήκε τὸν ἀπὸ πατρός θείον τοῦ, κληρικὸν ὄντα καὶ ιερωμένον, κοντὰ εἰς τὸν βασιλέα Θεόδωρον τὸν Λάσκαριν, τὸν ἐν ἔτει ,αςς´ [1206] βασιλεύσαντα.

Με τὸ μέσον λοιπὸν τοῦ θείου τοῦ, ἐγίνε φίλος με τὸν βασιλέα. Δὲν υπερηφανεύετο ὅμως διὰ τὴν φιλίαν ταύτην, ἀλλὰ ταπεινῶς εἰς ὅλους ἐφέρετο. Ὅθεν καὶ ἀπὸ ὅλους ἠγαπάτο, ἦθος ἔχων σεμνόν, ζωὴν σώφρονα, ὅμμα ἱλαρόν. Ἦτον ευκολοπλησίαστος εἰς ὅλους, πράος, ἄκακος, γαληνός, καὶ διαλεγόμενος εἰς ὅλους με πρόσωπον ἡμερον. Καὶ λοιπὸν διὰ τὰς ἀρετὰς τοῦ ταύτας, ἔλαβεν εἰς γυναῖκα τοῦ τὴν θυγατέρα τοῦ βασιλέως, Εἰρήνην ὀνομαζομένην, ὕστερον ἀφ’ οὗ ἐμονομάχησε με τὸν Λατίνον Κόραδον, τὸν καυχώμενον εἰς τὴν δυνάμιν τοῦ. Καὶ ἀφ’ οὗ ἐνίκησεν αὐτόν, εἰπὼν «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ βοήθει μοι».

Ἀφ’ οὗ δὲ ὁ πενθερός τοῦ βασιλέως Θεόδωρος ἀπέθανεν, ἔλαβε τὴν βασιλείαν ὁ χαριτώνυμος οὗτος Ἰωάννης ἐν ἔτει ,ασκβ´ [1222]. Καὶ λοιπὸν ἦτον εἰς ὅλους τοὺς ἀδικουμένους προστάτης θερμότατος, εδείχνετο στάθμη τῆς δικαιοσύνης. Μάλιστα δὲ ἐγγνωρίζετο παρὰ πᾶσι, μία πηγὴ τῆς ἐλεημοσύνης. Δι’ οὗ καὶ κατ’ ἐξοχῆς τρόπον ἐπωνομάζετο ἐλεήμων. Ομοίως ἐγγνωρίζετο τῆς εὐσεβείας καὶ ὀρθοδόξου πίστεως ζηλωτής. Οὗτος γὰρ ὁ αἰίδιμος, ἐγένεν αἷτιος νὰ βαπτισθῇ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ το γένος τῶν Ἰουδαίων. Καὶ ζήλον ἔλαβεν εἰς τὴν καρδίαν τοῦ διὰ νὰ ποιήσῃ ἑνώσιν τῆς Ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας μετὰ τῆς Δυτικῆς, διὰ τὴν ὁποίαν πρέσβεις ἐστάλθησαν ἀπὸ τὸν ἑνατὸν Γρηγόριον τὸν Πάπαν Ρώμης. Καὶ διάλεξις συνεκροτήθη μετὰξὺ Ἀνατολικῶν καὶ Δυτικῶν, ἐξάρχου ὄντος τῆς διαλέξεως, τοῦ τότε Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως Γερμανοῦ τοῦ νέου. Καὶ ὅσον τὸ ἐπ’ αὐτῷ, ἐτελείωσε τὴν τοιαύτην ποθητὴν εἰρήνην, ἀνίσως οἱ δυτικοὶ ἠθέλαν στέρξουν νὰ σηκώσουν ἀπὸ τὸ σύμβολον τῆς πίστεως τὴν προσθήκην.

Οὗτος ὁ ἐλεήμων βασιλεύς, ἤκουσε νοερῶς καὶ θείαν φωνὴν ἐνηχηθεῖσαν αὐτῷ καὶ λέγουσαν «Ὁ σταυρωθεὶς ἐγήγερται, ὁ μέγαλαυχος πέπτωκεν, ὁ καταπεσὼν καὶ συντριβεὶς ἀνῶρθωται». Ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐνδυναμωθείς, κατετρόπωσε καὶ

κατέσφαξε διά μονομαχίας, τον μέγалаυχον εκείνον Σουλτάνον Αζατίνην ονόματι, ο οποίος ευγαίνωντας από το Ικόνιον, εκούρσευε τας πόλεις οπού ευρίσκονται κατά τον ποταμόν Μαίανδρον. Κυβερνήσας λοιπόν θεοφιλώς το καράβι της παγκοσμίου βασιλείας ο τρισμακάριστος, παρέδωκεν εν ειρήνη την ψυχήν του εις χείρας Θεού, χρόνων ώντας εβδομηκονταδύω, το δε τίμιον αυτού σώμα ενταφιάσθη εις το Μοναστήριον του Σωτήρος Χριστού, το οποίον έκτισεν ο ίδιος αυτός βασιλεύς, και επωνόμασεν αυτό Σώσανδρα. Ύστερον δε δι' αποκαλύψεως του ιδίου βασιλέως, μετεκομίσθη το τούτου άγιον σώμα εις την πόλιν της Μαγνησίας.

Θάύμα δε μέγα εφάνη, όταν ανεκομίσθη εκ του τάφου το τούτου άγιον λείψανον και μετεκομίσθη εις την Μαγνησίαν. Διότι όταν ο τάφος ανοίχθη, δεν ευγήκε καμμία δυσώδης αποφορά, αλλά εξήλθε μία ευωδία και χάρις, μεμιγμένη με ηδονήν και γλυκύτητα, ωσάν να ήθελεν ανοιχθή ένας κήπος αρωματικός και ευώδης. Ο δε νεκρός εφάνη, ωσάν να κάθεται επάνω εις θρόνον βασιλικόν, χωρίς να έχη καμμίαν λύσιν αρμονίας, χωρίς να έχη καμμίαν μελανίαν, και χωρίς τина δυσωδίαν, ή σημείον άλλο νεκρότητος. Αλλ' ο προ επτά χρόνων ενταφιασθείς, εβλέπετο ωσάν ζωντανός, έχων μεν εις τα μέλη του, το φυσικόν αυτών κίνημα. Φέρων δε εις τα μάγουλά του, το φυσικόν αυτών κοκκινάδι. Αλλά και αυτά τα βασιλικά στρώματα του λειψάνου, εφυλάχθησαν αδιάφθορα, ωσάν να ήθελαν ραφθούν σήμερον. Ούτως οίδε δοξάζειν Θεός τους αυτόν δοξάζοντας.

Από τότε δε και ύστερον, ενήργει το τίμιον αυτού λείψανον εν τη Μαγνησία θαύματα πάμπολλα, ιατρεύον ασθενείας, διώκον δαίμονας, και άλλα πάθη θεραπεύον, διά της εν αυτώ κατοικούσης του Θεού χάριτος, πάντων των μετά πίστεως αυτώ προστρεχόντων, καθώς μερικά εξ αυτών αναφέρει ο μετ' εγκωμίου κατά πλάτος Βίος του.

Από το βιβλίο: Αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου Συναξαριστής των δώδεκα μηνών του ενιαυτού. Τόμος Α΄. Εκδόσεις Δόμος, 2005, εκ του Σπουδαστηρίου Νέου Ελληνισμού www.snhell.gr